

Nagy-Kövös, Dec. 29. 1857.

2518/1135

Nem várom tőled, édes barátom, hogy írj; de vádast emelek ma, gam ellen, hogy oly rég hallgatok. Unnep előtt sok dolgom volt, nofi, egy pár napi frászidóm lévén, mire harkálhatnám jobban, mint ha teged felkerestek. Ne midjon el az év hanyagságomra, egy is e régnapok az emlékező napjai, s kire emlékeztetem én frívisebben, mint rátok. Ha feledni tudnálak is, emlékeztetnek a fakék, melyek Vahot lapjában megjelentek; az a pár alak, mely ott a szokású alig kivétel, talán náuk is gondol az, ha néha. Elakarva visszatartani az aláírást, mellőztem magamról, domnak; Laeri aronnal megismerke a raját, az anyja is, mi, helye felkette frívívogot, Sulesa rekeszben, Mondanom se kell, hogy mindnyájam oly ider-bús hangulatba estünk; nem mintha a kép valami jó volna, — de ... stb. Emlékeztünk jobb fessé volt, mint Virkelesi, vagy hogy híjak. E hangulattól még az impertinentia sem tudott kiraklanni, melyből a nagy Da, hoz cikke végződik, midőn magára idéri Sárosi versei; disz angam "... stb. Csak lép ennyi frívívogot egy csomóban!

Miután közelebbi leveled óta rólad mit sem tudok, mit sem hallok; nem sebesek egyebet, mint hogy csak magamról és magunkról beszéltek, állapotunk a régi. Galadom, ha az utolsó rúthát lezártam, egyrészes. Egyhangúságban teltek napjaink — oly báriasan, mint csak lehet. En roth nem, kakkal vesződöm, nem a magaméval — mert én rothat sem más céprendő poeta is megízlel xcsenge munkáival, hogy nékem át s bíráljam meg; de engem ez se gyűjt Karindry-öröme. Nem látom az „stenfiakat“ — melyekről a határozat, tan öreg átudott, kik ávéretek a jövőt. Stáix Katoly is hovára küldte vol kéi kölesre nem versgyűjteményet, hogy mondjára meg rá itelesem. Talán ki akaga adni. Jól leszi most sükkirég van oly nemest irányú versekre. De én nem mind, sam rájok idoleketet, most olyat, mi által a verseken legidai te, kesest volna, nem mondhatam. Nem egyes helyeken, — egyébeu van a hiba. Az ő lyraja nagyon állapot, elnyúltek, — s ha egyik ma, sik verse, magában, kedves is, a gyűjtemény ötvívűve egyhangú: ugyan am hang, min, évai, kelet stb. mindig et mindemitt. Valóban járavni egy olvasmány.

Nemere Miklóstól nem régebben kaptam levelet, s egy csomó bírálást, melyeket, ő régebben Perős. mellett is újabb, én mellettű Erdélyihez írt volt. Jól eszt megemlékeltje, nem mivel dícsért, de, mert látom, hogyan ohajtja regtar, tani barátságomat, s mint egy igazolni melyet is irányom, ban. Az gondola — elhístem — hogy nem vitontom elgigi barátságos, hogy hidegebb vagyok, mint ő képzelte, vagy ohajt

tana. Persze, találgatásunk azon időre esik, mikor én már nem voltam a régi, andósa más a fatalis baj kint volt, s ő ere még, ségre magyarázása. Valószínűleg neki, oly négyen, mint csak xólam meg kísérik, s így, remélem, szent a bekérés.

Tízta D. verséből Pajzról fogszal kapni egy példányt; ha elmaradt volna, kijöttöm én. Te tudod, minő reményekkel csapol, tau a gyerekekhez: mofa, ha időt vehetett rá, isily magad.

Száiról mit sem tudok. Igar, hogy magam hibája miatt, mert ő is nekem s én nem választottam. Vádothas s mitán: de ő nem tudja, mié faj nekem az irás; magauról csak panaszs írtatok, — másról meg mit? — Felpróbáltam a karimay-eulek ügyében igen szép volt: de a pajzist az mondták, hogy ilyet mofa nem lehet kiven, ni. Demonstratívának veszik, becsülsék. Eret nem karolta fel a peji sajtó; féltek, hogy "vői nyugdíj ins cses" lesz belőle. S megles, kes, igaruk var. —

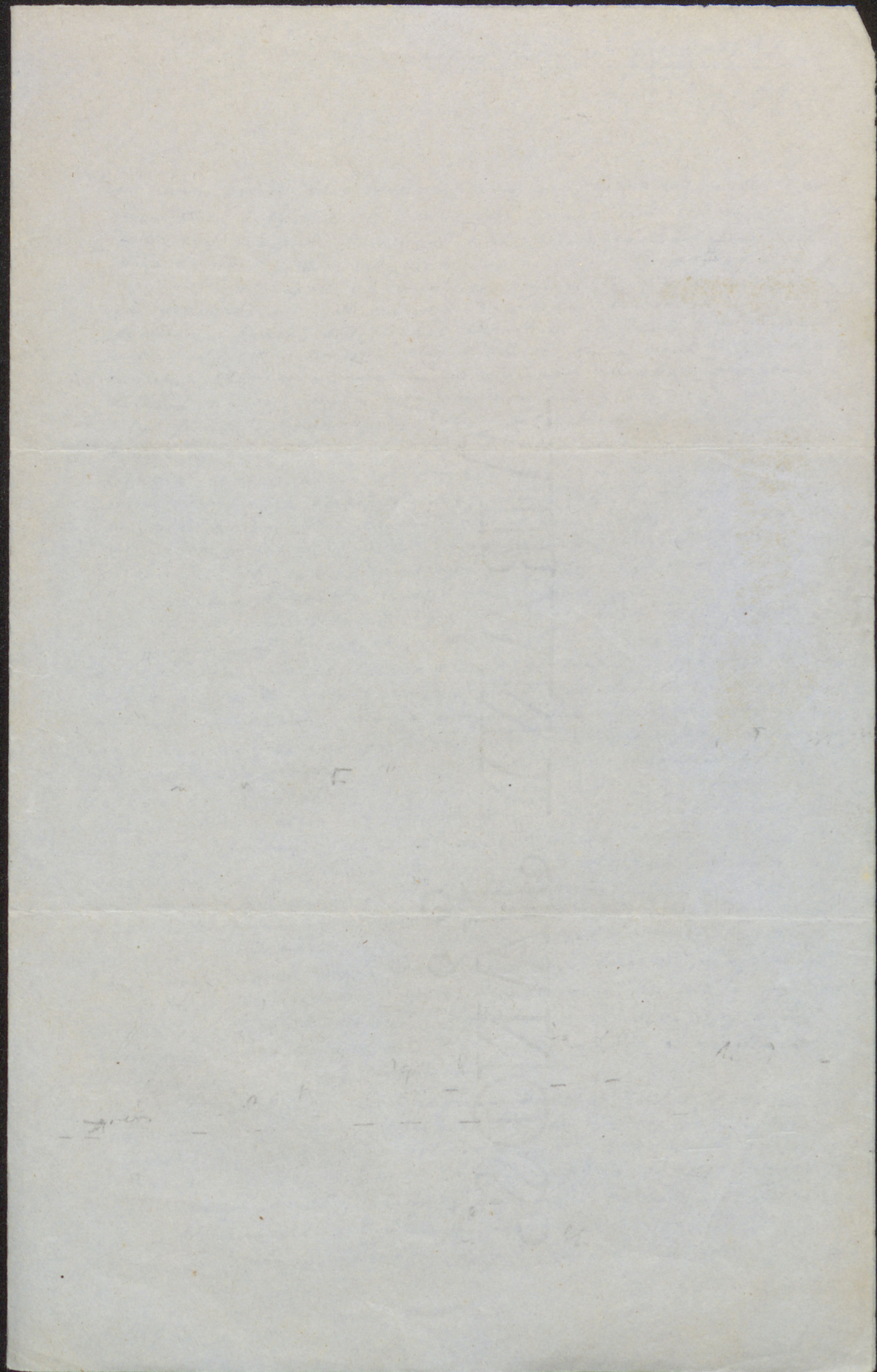
Pajzon, több egy évvel, hogy nem voltam. Az irás alatt egy pár peji ember, időzőtt salam — az öreg Brassai és Gyulai. Semmi hír ott, aprilekés plénykínál egyéb. Nem is vágyom köze. Invalideknek körháiban helye, nem a külvöl forrai köcs. Eret nem kapam az alkominon (salin irnam volt nekem) mikor a keress. akademiához meghittak volt. Mofa Debrecen, bül hatók olyan jóv, hogy meghánának, ha tudák, hogy elfo. gadon, kiirt menjek vta is? Több nem les, mint itt — s új viszonyok új embereket köv jarkni! Iródtom. Ita valahol nyugalmas salárik vta elvonnak, — de az nem les, csak majd odalent. Vesződni itt, vagy ott: mindig.

Külsőben, a régihez képest, egyet-sigem írkeső. Bejem aigaisa ugyan flymoran tart, de efer. fűdültelcim, rettege, sim amirenek. A hidegvíz meg mindig hatkálom — az is kapndé nekem valamit. De a munka fűntag, kifáradt (meg egy ity level irása is!) — sőt hívatam is mind ceteres kért lenni. Eret nérek aggódva a jövőre, s az infelédet irái ritó kák. De mit panaszlok — egyszer majd vége les. —

Nem is iró többes, ider bariton, voha frandé, kom vult telefirkálni a level mind a négy lapját. Kétség nélkül nem lehet árm — s nekem úgy faj a ti forvros is a magamé is. Csókoldi kipiunkba drága vódet. Istén legyen velesek!

igar barátod
Branyósános

X